

**Far, jag har syndat mot himlen
och inför dig!** Luk. 15:18

Det var en tid av tunga erfarenheter, som kom "den förlorade sonen" i Jesu liknelse att bekänna för Fadern hur illa han hade handlat. Han hade i förtid slösat bort sitt arv från hemmet i utsvävningar och laster. Därför hade han också till sist hamnat i svår nöd.

Liknelsen om den förlorade sonen beskriver alla människors andliga situation och förhållande till Gud. Ingen av oss vill frivilligt erkänna hur långt vi har gått i synd och olydnad mot vår Skapare och Herre.

Men vår olydnad för oss in i en återvändsgränd. Utan ett gott förhållande till vår Skapare och andlig gemenskap med honom får vår själ ingen ro. Vi är skapade till evighetsvarelser och måste ha god kontakt med den Evige, för att inte hamna i meningslöshet och andlig rotlöshet.

I sitt medfödda fördärvade andliga tillstånd håller alla människor envist fast vid sin avvisande

inställning till Fadern och försöker bortförklara saken för sig själv och glömma den.

Men det händer, att Fadern i sin godhet öppnar våra ögon, så att vi ser vår belägenhet. Då kommer vi i andlig nöd, och den blir så svår, att vi till varje pris måste övervinna vår stolthet och erkänna för Fadern vår ogudaktighet och trolöshet mot honom.

Ett sådant uppvaknande med förskräckelse inför vår situation är ändå en lycklig händelse, eftersom det är Guds verk. Det som han påbörjar, för han alltid till ett gott slut. Fil. 1:6.

Visserligen gör vi först alltid som den förloerade sonen i liknelsen, försöker förtjäna Faderns ynnest genom egen fromhet och försöker leva ett gudaktigt liv. Och Fadern låter oss fortsätta med det tills vi inser hur lönlösa våra försök är.

Först då är vi i stånd att se något av hans gudomliga kärlek till oss i Jesus Kristus. Och då är Faderns tid inne att visa oss sin barmhärtighet. Mitt i all vår fåfänga strävan att blidka honom förbarmar han sig över oss och kommer till oss med sitt evangelium om oförtjänt nåd.